

שמיים פתוחים

מסע החלמה מעורר השראה
של נער אמיץ

סיפור אמיתי

בסיעתא דשמיא

שמיים פתוחים

מסע החלמה מעורר השראה
של נער אמיץ

סיפור אמיתי

מוקדש לכלל ישראל בתקופה מאתגרת זאת
בתפילה שתמחה דמעה מעל כל פנים
ויזכו כל ישראל לרפואת הנפש ורפואת הגוף
ותרבה האהבה והשמחה בכל בית ובכל לב
ישועות. ישועות. ישועות.

להזמנות, תגובות וסיפורים נוספים:
miriam-malka.co.il
miriammalkap@gmail.com

אדר א' תשפ"ד
© כל הזכויות שמורות למחברת
מרים מלכה פרייס

שמייים פתוחים

הַשְּׁנַיִם נועדו זה לזה. ללא ספק זיווג משמייים. דיבורים של אור, עומק, משמעות. התחושה הטובה שמילאה את ליבם הביאה רצון לבנות יחד בית.

עשרה חודשים מיום החתונה נולד בנם הראשון. היה זה בימי ניסן. הם קראו לו "אושר" על שם השמחה העילאית שהרגישו עם בואו של בכורם לעולם. ילד שנולד נסיך. תינוק זְרָמָן, שכיף לגדל אותו. באחת הנסיעות עשיתי לו לול ממזוודה. לא משנה היכן הייתי בעולם, כשהייתי מניחה אותו, הוא פשוט היה נרדם לשנת לילה רצופה.

היתה לי חברה קרובה שילדה באותה תקופה, מספרת אמא איילה. הבן שלה היה צורח בלי סוף. היא היתה שיכורה מעייפות, איזו שנה. דרכה הבנתי כמה המציאות שלי אינה מובנת מאליה. זמן קצר אחרי שאושר נולד הציעו לבעלי עבודה באוקראינה. בתור זוג בני תשע עשרה, קפצנו על המציאה ויצאנו להרפתקה של החיים, לדרך חדשה.

אושר גדל בעולם של מבוגרים. בלי גנים. ביקר רבות בקברות צדיקים. התבונן על העולם ולמד אותו בתמימות של ילד. כשהיה בן ארבע חזרנו לארץ. אחרי שלוש שנים נוספות שבנו לאוקראינה כשאנחנו משפחה עם ארבעה ילדים. כשאושר היה בן עשר, הוא קיבל מתנה מיוחדת ונדירה: רב'ה צדיק שאהב אותו אהבת נפש. הם היו חבורה של ארבעה ילדים בני אותו הגיל פחות או יותר ואיתם רב'ה הורביץ שהכניס אותם לעבודת ה' כמו של החסידים הבווערים מהדורות הקודמים. גם המציאות של חיידר כל כך קטן במזרח אירופה, הרחק מכל התנהלות רגילה, אפשרה עבודת קודש פורצת גבולות, במובן הטוב ביותר. בדומה לאריה שגדל באפריקה בסוואנה, שיש לו את כל המרחב להיות מה שהוא באמת - לרוץ עד קצה האופק הפתוח, לספוג שמש חמימה ולשאוג בכל הכוח. לכזה חינוך זכו אושר וחבריו. לכל יארצייט של צדיק, בכל רחבי אוקראינה, הם נסעו, גם אם הנסיעה ארכה יום שלם. הם צללו לים התורה בלימוד מסור הרבה מעל הכוחות של ילדים בני עשר. הם רכשו מיומנות של השתטחות על קברות צדיקים והגדילו לבקש על יראת שמיים. בהמשך, הם התחילו לקום חצות, המתיקו סוד בלימוד תורה בשעות הקטנות של הלילה ונכנסו בהיכלות אור נדירים. האהבה בין הרב'ה לתלמידים הייתה כל כך עוצמתית. זה היה שילוב של חסיד עם לב ער ומשתוקק, לילדים עם לב פתוח וצימאון בלתי רגיל לקודש.

עם הזמן, הבנתי שאושר שלי הוא טיפוס עצמאי ושאני צריכה לשחרר אותו לעבודתו אפילו שהוא מקדים את גילו. גם סמכתי על רב'ה הורביץ שבתוך הלהט שלו הוא גם הפגין אחריות וסמכות

בוגרת. אושר בן שתיים עשרה, גדל בעבודת השם עם רב'ה הורביץ וחבריו היקרים בלילות ובימים.

בוקר אחד, אני מקבלת טלפון מפתיע. שבע בבוקר, הרבנית הורביץ מתקשרת: "תקשיבי, נראה לי שהם לומדים יותר מדי, משהו לא בסדר עם אושר. תבואי לקחת אותו. חסרות לו שעות שינה. אני אומרת לך - הוא צריך לישון שבוע שלם. פשוט תגיעי!" ומסיימת את השיחה.

לבוא לקחת את אושר שלי? מה הקשר? למה שהוא לא יחזור לבד כמו בכל יום? הרבנית הורביץ לא הייתה מצלצלת בשבע בבוקר סתם כך. בעלי בנסיעה של מספר ימים, אני ממנה את בתי בת העשר על הקטנים ויוצאת לכיוונו של אושר. הרבנית פותחת את הדלת ואני רואה את אושר צועד לכיווני כשהוא נתמך בקירות. "תקשיבי. הוא חייב לישון! נראה לי שהם הגזימו". אנחנו יורדים בחזרה לכיוון הבית, הוא נראה אפוף, נשען עליי, גורר רגליים.

"מה קורה, אושר?"

"אין לי מושג", הוא עונה. "אין לי כוח ברגליים וגם חצי מהפנים שלי רדומות..."

בבהלה אני עוצרת את ההליכה ומתיישבת עימו על ספסל.

"נפלתי כמה פעמים בלילה... לא יודע... משהו מוזר". באותו רגע נדלקת לי נורה אדומה. זה כבר לא סביר. מעולם לא היה לנו דבר כזה. אושר ילד בריא. חיוני. מה קורה פה? משהו לא תקין. אני

מתקשרת בדחיפות לרופא שלנו בארץ. הוא אוקראיני ומפנה אותנו לבדיקות מקומיות ואחר כך מעניק טיפול. הוא עונה ואומר: "תעבירי \$200 ואז נדבר".

"תקשיב, דוקטור, זה פיקוח נפש!!" אני אומרת בלחץ.

"מה קרה??"

"אושר שלי לא בסדר. הוא בקושי הולך על הרגליים, הולך ונופל וחצי מהפנים שלו רדומות".

"הרגע את לוקחת מונית לבית החולים. אני שולח לך הפנייה דחופה לאם. אר. איי (MRI). אל תתעכבי דקה. דברי אתי בהמשך".

אני מרגישה שהדם שלי קופא. הידיים רועדות. שבע וחצי בבוקר באיזה שומקום באוקראינה. בעלי בקרואטיה ואני במונית טסה לבית החולים.

הרופא שולח לי הודעה: "תני להם שוחד שזה ילך מהר".

אני עם עשרים גריבנה בארנק. מתקשרת לבעלי. הוא שולח חבר שיעזור לנו. הכל רץ מהר. מבדיקה לבדיקה. אני מדברת עם הרופא שבארץ, הוא אומר לי: "את צריכה לחזור לארץ דחוף. היום את על מטוס".

היתה לי תחושה רעה כאילו מישהו תופס לך את הראש בצבת. לא יודעת להסביר. סוג של בהלת מוות.

המזכירה במכון ההדמיה בבית החולים, הסתכלה על התשובה של הבדיקה ושתקה. פניה חתומות ועצובות.

“אל תגידי לי”, מיהרתי לומר לה. לא רציתי לדעת. התנהלתי מתוך דחף קיומי. הזזתי תהליכים מבלי להתעמק. התארגנתי לטיסה לארץ. הרבנית הורביץ עזרה לי עם הילדים ובעלי השיג טיסה רק לבוקר שלמחרת.

ארזתי לשבועיים בגלל הבידוד של הקורונה. לא היה לי מושג לקראת מה אני הולכת. בינתיים, אושר מבסוט שהוא חוזר לארץ. בקושי מצליח ללכת. הראייה שלו נחלשת. אין כאבים. הוא מדבר לעניין. לא מבין מה קורה לו, אבל לא מודאג. ילד.

עלינו למטוס כשאושר נתמך בי, המבט שלו לא היה ממוקד והראש קצת שמוט. דיילת אחת קלטה אותנו ואמרה שהוא חולה מסוכן ושהוא לא יכול לטוס. עצרו את הטיסה והתייעצו עם מנהלת החברה. התקשרתי שוב לרופא בארץ והוא הודיע שהוא לוקח אחריות. הדיילת הייתה בלחץ על אושר במשך כל הטיסה. היא לא עזבה אותנו.

בזמן בטיסה אושר מתאמן על פסוקי הפרשה של הבר-מצווה. הוא מנסה לקרוא והכתב מטושטש בעיניו. בלי להתרגש או לחקור את הסיבה לשיבוש בראיה, הוא פשוט עובר לשנן משניות שהוא מכיר בעל פה. יותר מהכל, הוא מתרגש לחזור לארץ. הוא כאילו מתעלם מהנסיבות המבהילות שגרמו לנסיעה.

לי ולבעלי ביחד יש כ-20 אחים ואחיות ועוד כמה עשרות בני דודים. המשפחות שלנו חמות, והוא כל כך התגעגע אליהם בשנתיים האלה שבהן הפך מילד לנער. בינתיים, אני נרדמת וחולמת חלום;

אני רואה סביבי ילדים חולים. קרחים. המון ילדים קרחים. אני קמה בבהלה וממלמלת לעצמי: "רק שלא יסבול. אבא שבשמיים. תעשה בבקשה שאושר שלי לא יסבול".

זה היה הפחד הכי גדול שלי.

אנחנו נוחתים מחוייכים בנתב"ג, שמחים ומאושרים להיות בארץ הקודש. אחי וגיסי מחכים לנו ביציאה מהמטוס ואחי, שרואה את החיוך הרחב שעל פניי, אומר לגיסי בלחש: "היא לא קולטת כלום". אני שומעת את זה והלב שלי נופל. גיסי עם הקשרים שלו כבר עירב את הרב פירר. כל העולם בוחש ואני לא יודעת ולא רוצה לדעת מה קורה. שיגידו לי רק מה הצעד הבא שעלי לעשות. אני, מבחינתי, מובלת וזהו.

אנחנו מגיעים לאחד מבתי החולים הגדולים שבמרכז הארץ ואחי וגיסי שהם כוהנים נכנסים איתנו למיון.

"מה הולך?" אני פונה אליהם, "אתם כוהנים, מה אתם נכנסים ככה?"

"בואי!" אומר אחי במבט רציני והלב שלי נופל לרצפה פעם נוספת. לילה במיון. אושר רדום. גמור. אנחנו עוברים מבדיקה לבדיקה. בזווית עיניי אני רואה שמרכלים עלינו בקבלה. שלוש לפנות בוקר, רופאה אחראית לוקחת אותי לשיחה ואומרת, קשה לי לחזור על המילים שלה: "יש לילד שלך גידול בגזע המוח---"

אני שומעת בום גדול במוח שלי.

אני לא מבינה מה זה אומר ובטח שלא מעכלת. והבומים מגיעים לי חזיתית לפרצוף. מעלים אותנו למחלקת המטואונקולוגיה.

בכל פינה כתוב סרטן. סרטן. סרטן.

הגוף שלי רועד.

אחי נשאר לישון איתנו.

כולם נרדמים ואני בוהה בקיר, בהלם וממלמלת חרישית: "אבא תרחם... אבא תרחם..." עשרות או מאות פעמים.

קמתי בבוקר, לאחר שעות ספורות של שינה ואמרתי לאחי: "טוב, בוא נגיד לאושר הכל." אז אחי פשוט אומר לו: "אושר, יש לך גידול בראש---"

אני במצב מיוחד. חודש שיתי. ובאותו מעמד אני מרגישה התכווציות.

בעלי, שבעצמו מטולטל מהיממה המסוייטת שעברנו אומר לי בטלפון: "איילה, תאפסי את עצמך ומהר. לאכול. לשתות. זה מה שחסר לנו עכשיו. חדר לידה. תני לאחיק את המושכות. את חייבת לנוח."

הרגעתי את עצמי בכוח. נכנסתי שוב למצב של הכחשה. ההתכווציות חלפו.

התחילה עלייה לרגל לבית החולים. אני מזכירה שאנחנו בתקופת הקורונה. אין כניסה למבקרים, אז אנשים נכנסים מתחת לרדאר,

בהחבא. כולם רוצים לראות את אושר. כלפי חוץ אני בשליטה מרשימה. מבפנים אני לא מבינה כלום. תוהו ובוהו. ומגיעים בזה אחר זה: הורים, אחים, אחיות, גיסים, גיסות, מיניבוס שלם מצפת מלא בחברים של בעלי. איש בל יעדר וביניהם נכנסים הנציגים - נציג מ"עזר מציון", נציג מ"רחשי לב" ומנהלת אחרת מארגון של חולי סרטן מביאה לנו שוברים לקפה בקפיטריה ל ש נ ת י י ם הקרובות! מה הולך כאן?!

החדר מתמלא בשקיות של ממתקים, משחקים, ספרים. גם ארגון "אחינו" נכנסים לחדר: "מה תרצה? נינטנדו? מצלמה?" אני לא קולטת מה קורה.

במקביל, בעלי באוקראינה עם הילדים. שומע מרחוק את הדברים ומבין את המציאות הרבה יותר חזק ממני. הוא לא מפסיק לבכות. קורס ואומר: "אם ה' רוצה לקחת מישהו - שיקח אותי!"

עכשיו תורי לאפס אותו: "שלומי! אתה חייב להיות חזק! יש לנו פרויקט! נעבור את זה!" אבל הוא לא מפסיק לבכות. כולם מבוהלים.

בטעות נפלנו לחיים בכל הכוח.

גידול במקום אסטרטגי. ניתוח. הקרנות. כימותרפיה. סכנה ממשית, לדברי הרופאים.

במחלקה אומרים שבשלב הראשון צריך לעשות ביופסיה. הרב פירר מפנה אותנו למנתח מוח בעל שם עולמי בגרמניה, שעובר על ההדמיה ואומר שצריך לנתח במידי. להוציא את כל הגידול

ומהר. מתחילה פוליטיקה - מי יטפל באושר שלי. הכל לחוץ והוא מיידרדר מרגע לרגע. אנחנו מחליטים ללכת עם העצה של הרב פירר. משהו במהות של האדם הפנומנלי הזה נותן תחושה של כתפיים רחבות. המהלך הזה בגרמניה, שכולל טיסות מיוחדות בליווי רופא, ניתוח, אשפוז וחזרה לארץ - הכל עולה כמיליון שקלים. מיליון שקלים שאין לנו ושלא חלמנו שיהיו לנו. יש הלכות בהצלת חיים. אם אין לך את הכסף - תרד מזה. אבל חבר של שלומי לוקח את העניינים לידיים.

לא עוברות מספר שעות וצוות צילום מופיע בחדר של אושר.

אני אומרת לאושר, רגע לפני שמתחילים לצלם: "נו, נראה אותך, נראה כמה דמי חנוכה אתה אוסף..." תוך פחות מיממה עולה לאוויר קמפיין להצלת חייו של בני. מי היה מאמין. אנחנו עוקבים אחרי הקמפיין בהתרגשות. חברים קשי יום שמים אלף, אלפיים שקל וכותבים הערה שעוד כמה ימים תגיע משכורת והם ישימו עוד אלף.

אחד כתב: "הילד הזה עוד יהיה בריא ואנחנו נגיד שהיינו חלק מהישועה שלו". מיליון אחד תרם 200,000 שקל לישועת בנו שגם היה חולה באותו הזמן. היו כמה אוליגרכים מקייב שזכרו את אושר מאומן ותרמו לנו. הקמפיין היה בעצם הפגנת אהבה לילד מקסים.

בסופו של יום הגענו לקרוב למיליון שקל. קרוב למיליון שקל ביממה אחת! לא יאומן! אפילו הרב פירר היה בשוק שאספו את התרומות כל כך מהר.

במהלך הקמפיין הבנתי שזה סיפור של אושר מול העולם.

הוצאתי את עצמי מהמשוואה.

זה הסיפור שלו ואנחנו מלווים אותו מכל הלב.

היינו צריכים לטוס לגרמניה תוך שתיים עשרה שעות כדי לעשות את הניתוח. אני מתרוצצת לאלף ואחד סידורים. הנייד לא מפסיק לצלצל. מלא בירוקרטיה. אין ספור פרטים טכניים. רגעים עמוסים ולא שפויים.

בעלי שלח את ארבעת בנותיי לבד לארץ שם הן תאספנה על ידי המשפחה, ושם פעמיו לכיוון גרמניה. אני מתארגנת לטיסה שתצא בבוקר. אחד מארגוני החסד צירף אותנו לטיסה פרטית עם משפחה מקנדה שבאה לקבור את הסבא שלהם בארץ. כעת הם חוזרים הביתה והסכימו לקחת אותנו במטוסם הפרטי ולהוריד אותנו בגרמניה. זה היה ערב חנוכה כשיצאנו לשדה לפנות בוקר. בלובי של המחלקה היו פוסטרים שילדים כתבו עליהם את משאלות ליבם. אושר השתהה לרגע וביקש שאקח אותו לאחד מהם. הוא לקח טוש וכתב בתוך ציור של לב:

“אני נוסע לגרמניה לניתוח מציל חיים וחוזר לארץ בריא. בעזרת השם.” אושר.

לבכות מהילד הזה.

חמש לפנות בוקר. אמבולנס פרטי מגיע לאסוף אותנו, כשבתוכו

הרופא שילווה אותנו בטיסה ושני חבריה עם גיטרה. הפתעה חמודה. וזאת רק הקדמה למה שחיכה לנו בהמשך. אנחנו מגיעים לשדה התעופה למטוסים פרטיים בבן גוריון. מקום בסטייל כמו במחלקה ראשונה במטוס.

על המדרכה בכניסה מחכים כעשרים חסידים עם פאות רטובות ומסולסלות שהרגע יצאו מהמקווה, עם לא פחות ולא יותר, אהרלה סמט, כוכב הזמר החסידי הידוע, כשהוא מנגן באורגנית. שש בבוקר והחסידים האלה כאן. באו לשמח את אושר שלי. איזה עם ישראל יש לנו! אנחנו נכנסים לטרמינל היוקרתי ואיתנו החסידים קופצים ורוקדים. לאחר שהם עושים בירור מעמיק שאכן מאמת שכל מוצרי המזון בבית הקפה המפואר והחינמי שלפניהם הם בכשרות העדה החרדית, נעשית פשיטת רגל על המתחם. המאפים הטריים שהרגע יצאו מהתנור מתחילים להם אחד אחד. הדיילת באיבוד שליטה טוטאלי. מוזיקה רועשת. קפה ומאפה וחסידים מחויכים שבאו לשמח ילד חולה.

משם אנו עולים למטוס. אנחנו חלק מהחוויה, אלא שאנחנו לא מצליחים ליהנות ממנה. מי היה חולם על טיסה במטוס פרטי עם ספות שנפתחות למיטות? כשמרגישים שהקיום בסימן שאלה, אז כל הנוחות והפינוקים נמסים. נעשים זניחים. אתה נשאר עם צעקה הישרדותית. עם תחינה לחיות.

אושר נרדם. בשבילי, זה הרגע הראשון, בארבעת הימים המשוגעים שעברנו, שאנחנו ללא הפרעות או מטלות. אני נזכרת בשיר שאהבתי "יש לך אותך". אני שומעת אותו שוב ושוב ובוכה.

בוכה. בוכה. בוכה כמו תינוקת. ויש בבכי הזה המון פחד ואימה וגם תפילה ותקווה, אבל יותר מכל, בתוך הבכי הזה אני חוזרת אליי. לעצמי. אני כאילו שומעת את הנשמה שלי שאומרת לי שהיא איתי ושהיא לא תעזוב אותי. אני פוגשת בתוכי חוזק ברמה האישית. אני מחוברת.

יש לי אותי במסע הזה. אני מתרגשת מהגילוי.

מגיעים לגרמניה. פקידי ביקורת דרכונים עולים למטוס, הכל ברמה של מעל vip, מעל פינוק, למעלה מטעם ודעת והגיון, פשוט מעל הטבע.

בעלי מקדם את פנינו בשדה התעופה. איזו הקלה. איזה שחרור. כמה הייתי מאושרת באותו הרגע שיש לי בעל. שיש לאושר אבא. שהאבא הטוב שלו הוא בעלי. סוף סוף האחריות הכבדה התחלקה בינינו ואני יכולה להיות מובלת. חשתי הרבה מובלות בסיפור הזה. "שחררי איילה. שחררי. זה גדול עליך", אמרתי לעצמי וסמכתי על האיש שלי.

הגענו לבית חולים יוקרתי שהמבנה שלו בצורת מוח. אנחנו בגרמניה ורוב המטופלים פה איראנים. אני מסירה מעליי מחשבות הקשורות לעמים עויינים ולקליפת עמלק ומתרכזת בעובדה שבאתי לקבל ישועה לבני ורק ה' יודע מהיכן להביא אותה. לקחו לנו בדיקות קורונה, שלחו אותנו לבידוד ואמרו: "חפשו בית מלון וחזרו בעוד ארבעה ימים". "חזרו בעוד ארבעה ימים?! אני עם ילד

חולה שמצבו מדרדר לי מול העיניים. יש פה אחריות רפואית כבדה. באנו בטיסה פרטית בליווי רופא, איך אפשר לחכות עוד ארבעה ימים?!”

אבל אין עם מי לדבר. הם באימה מהקורונה. בלית ברירה אנחנו נוסעים במונית ברחבי העיר בחיפוש אחר בית מלון.

בהלה בעיר. מגפה לא ברורה. ילד חולה. הם חוששים. אף בית מלון לא מוכן לקבל אותנו. בסוף אנחנו מוצאים דירה. יום חמישי בערב. נר ראשון של חנוכה ואנחנו מתפללים לנס.

ביום ראשון על הבוקר התייצבנו בבית החולים, למרות ההוראה שלא להגיע לפני יום שני, לפני שיעברו ארבעת ימי הבידוד. “סליחה! אני עם ילד מפוצץ בסטרואידיים שמאבד ראייה מרגע לרגע, שבקושי מזיז רגליים ושבראש שלו יש פצצה מתקתקת. הגעתי עד לכאן לא בשביל לשבת ולחכות בדירה”. הם ראו את הנחישות שלי וקיבלו אותנו.

הניתוח נקבע לשש בבוקר שלמחרת.

גיסתי לקחה על עצמה לחלק ממתקים לכשלושת אלפי תינוקות של בית רבן שיעתירו על אושר בתפילה. יידענו גם את הרב'ה האהוב, שנפשו קשורה בנפש בני. חוץ מזה רצינו שקט. ריכוז. לשים את הנייד בצד ולצאת ממחויבות לתת דיווחים לאחרים. ידענו שכולם כבר מתפללים עליו. זה היה בעוצמות דומות לתפילה על אירוע רב נפגעים, חלילה. הוא היה עטוף ומוקף כולו באהבה ואיחולים לרפואה שלמה. לישועה.

בשבילי העולם עצר מלכת.

אתה מבין את גודל השעה וגודל הרגע וזה לא ניתן להכלה. כל פעם שפתחתי תהילים קיבלתי התקף חרדה. זה היה כמו למות. התקף חרדה זאת מילה עדינה לתחושה שהייתה לי מול סידור. זה לא היה מתוך כפירה חלילה אלא מתוך שפלות. מתוך יראה תהומית שיש בורא לעולם ואנחנו מסורים בידי.

חשתי כי סידור התפילה שייך לאנשים גדולים וחכמים ואני הרגשתי פחות מתינוקת. הרגשתי כמו עובר שנישא ולא יודע כלום. הייתי מעורסלת בידי של הקדוש ברוך הוא. חוויה חושית שאתה לא קיים. זה ילד שלי, חלק ממני וכעת הוא על שולחן הניתוחים. זה כאילו אני שם - מורדמת ומנותחת. זה מה שהיה לי באותו הרגע. זה מה שיכולתי. עם ישראל מתפלל ואני שומרת על עצמי שלא להתפרק. מחזיקה את עצמי בשתי ידיים. אין לי מקום לאחוז גם סידור. אני בתוך ניסיון מוגזם. זה לא ניסיון בעוצמה של גל קטן. זה גל ענק שהודף אותך למצולות הים, עמוק עמוק ויש שם איזה שקט.

הזדהיתי עם חוה, אם כל חי. לא אידישע מאמע. משהו משורש היהדות. לפני המילים. חוויה פיזית של נוכחות. היו לי מלמולים. אנחות מעומק הלב ששברו את המרחב והמציאות והגוף. אחר כך הייתי אומרת לה: "שווה לך שיחיה, שווה לך שהוא יחיה, עוד תראה..."

זה קצת דומה ללידה. מאה אחוז של מציאות.

אני מוכנה להיות המיוחדת שה' יעשה לבן שלה נס, גם אם זה כנגד כל הסיכויים. הרגשתי את האמירה הזאת מזדקפת מתוכי, קיבלתי מזה הרבה כוחות. בינתיים, אושר מנותח והשעות עוברות. אנחנו פונים לאחיות, לצוות. מישהו? משהו? אפשר לקבל איזה פירור של אינפורמציה? והם לא מדברים מילה. אם היו מגיעות מחשבות רעות הייתי נותנת לעצמי מכה קטנה על הראש ואומרת: "מחשבות טובות, מחשבות טובות".

יש תורה של רבי נחמן מברסלב בה הוא מסביר שאין אפשרות שתהיינה במוח שתי מחשבות בו זמנית. הפתרון הוא להחליף מחשבה רעה במחשבה טובה. הלכתי עם העצה הזאת לאורך כל הניסיון. זאת היתה ההצלה והשמירה שלי. לא להפליג לרגע בדמיונות רעים של מה שיכול להיות. רק טוב! רק ברכה! זהו!

כעת כבר ערב ואין גרגר של מידע מה שלום אושר. פתאום שלומי מתחיל לספר לי בדיחות. אני נקרעת. בוכה מצחוק. מזלי שבעלי מצחיק. אפילו מצחיק פלוס, הייתי אומרת. קצת הרגשתי לא נעים. העולם מתפלל בדמעות ואני בוכה מרוב צחוק?! זאת הייתה ההתמודדות שלנו. להמתיק, לברוח. להתחבר.

נכנסנו לקטע של להחזיק בשמחה על אף הכל. ואם השמחה לא באה, אז להביא אותה בכוח על ידי ריקודים, בדיחות, קפיצות, מחיאות כפיים ושירים. רק לא לתת ליצר הרע את הנחת והסיפוק שהוא שואב מהעצבות שלנו, מהכבדות ומהדאגה.

באחת עשרה בלילה הסתיים הניתוח והרופא ניגש לדבר איתנו, הוא היה מותש ולא האריך. הוא אמר: "הניתוח היה קשה. שלושים

שנה אני מנתח וזה הניתוח הכי קשה שביצעתי. הגידול היה רך ומסובב במקומות חשובים וקריטיים. במשך שבע עשרה שעות הוצאנו אותו בפניצטה, נלחמנו לנקות כל טיפה ממנו מבלי לפגוע במוח. אני לא יודע אם הניתוח הצליח, המשיך הרופא. כל האוויר יצא לי מהמפרשים. "רק מחר בצהריים נתחיל להעיר אותו ונראה מה מצבו. יתכן שהוא יהיה פגוע, אפילו צמת. אני מצטער. תחזיקו מעמד", חתם הדוקטור עם רצינות וכאב.

זה היה הרגע שבו נשברתי. לילה של בכיות. "תעשה לנו ניסים, אבא..." ככה מלמלתי אל מול נרות חנוכה, כשאני טובעת בתוך נהר של דמעות, עייפות ובהלה. "בבקשה, אבא! תעשה לאושר שלי ניסים. בזכות רבינו. בזכות כל הצדיקים עושי רצונך. בזכות ימי החנוכה ומאוצר מתנת חינוך. בבקשה. ניסים. שיהיה בריא וחזק ושלם לעבודתך". ישבתי על כורסא לידו, כשהוא מלא צינורות ויפה כל כך. אושר האהוב שלי. בני בכורי. "אתה תהיה בסדר...הכל יהיה בסדר..." לחשתי לו שוב ושוב.

למחרת בצהריים העירו אותו לראשונה. שלומי העמיד מצלמה לתעד את הרגע, ושאל את אושר ברגע שפקח עיניים, בעצם הוא בדק אם השתבש לו הילד: "אושר, תגיד מסכת שבת פרק ט' משנה ב'". אושר, בלי להתבלבל, אמר מילה במילה: "מנין לספינה שהיא טהורה? שנאמר, דרך אונייה בלב ים וכו'..." זה היה כמו לשמוע את דבר התורה הכי יפה בעולם כולו.

אחר כך הוא תלש את החמצן והזונדה מהאף ואמר: "אוף! אני רעב, כבר יומיים לא אכלתי!"

אוסר שלנו חזר מהמצולות. "הודו לה' כי טוב, כי לעולם חסדו!!!"
כעבור כמה דקות נכנס לחדר הפרופסור כשהוא מחוייך, וזאת לאחר שכבר ראה שהדמיית המוח תקינה ושהילד בסדר גמור - שמור מבחינה קוגניטיבית, תפקודי הגוף תקינים, הראייה חזרה, הכוח חזר לרגליים. אין מילים. פשוט ניסים. ניסים. ניסים.

הכינו אותנו לשלושה חודשי החלמה בבית החולים. כוח הרצון של אושר זירז הכל. הוא לא רצה חמצן. אמרו לו: תראה שאתה מסתדר ללא חמצן. הסתדר. לא רצה זונדה. אמרו לו: תראה שאתה אוכל טוב. אכל. כנ"ל לגבי קטטר. ירידה מהמיטה. הוא נלחם להיות עצמאי ומהר. תראו מה זו עוצמה של נער חיובי.

באותה תקופה הייתה מלאכית מיוחדת שעזרה לנו. שליחת חב"ד בעיר. היא הייתה אלמנה טרייה. אמא למניין ילדים. היא הגיעה בכל יום עם אוכל חם. לקחה כביסות. פשוט מלאכית מדהימה. היא עזרה במסירות ונדיבות, על אף נסיבות חייה הקשות. ה' ישלם לה כגמולה הטוב.

אוסר נתן לנו הרגשה שהוא סומך עלינו כהורים ושנחנו צוות מאוחד להצלחת החלמתו. חשתי שהוא באמת מכבד אותנו ושיש בנו טוב בסיסי ובטוח. זה כל כך מעודד ומקל כשהילד שלך מחובר אליך בטוב ואתה כהורה מוביל בטבעיות ובתפילה.

בשבת האחרונה, התארחנו במלון הממוקם כעשר דקות הליכה מבית החולים. למרות שאושר היה אז חולה קשה, הוא לא חיפש שום הקלות ולא וויתר על טיפת רוחניות. באמצע השבת היינו צריכים להגיע לבית החולים להחלפת תחבושות. קומה רביעית. אחרי שפילסנו דרכנו בין החיישנים שבכניסה, הוא החליט שהוא עולה ברגל למחלקה. הסתכלנו עליו מהצד בהתפעלות ודאגה. "זה שלו", שלומי אמר לי. "הכוח הפנימי שלו מרפא לו את הגוף". ועלינו כולנו במדרגות.

לאחר כשלושה שבועות מסיום הניתוח, אושר השתחרר מבית החולים והתארגנו לחזור לארץ.

בשהותנו בגרמניה חיפשנו בית למגורים בארץ. בית מרוהט להשכרה, כמה שיותר קרוב לבית החולים. מצאנו כזה, עוד כשהיינו בנכר. נחתנו לבית מרוהט קומפלט, כולל שמפו ומרכך באמבטיה ובמחיר זול במיוחד. זה היה כמו חיבוק משמיים. חזרנו לישראל עם ילד שהולך על הרגליים, רואה בעיניים ועכשיו רק נשאר לדאוג שזה לא יחזור לעולם! לא היה לנו שמץ של ידיעה לגבי מה שעוד מחכה בפתחנו. לא שיערנו שאנחנו רק בתחילת מסע רציני שישנה לנו את החיים...

עמדנו בפני חודש של המתנה לתוצאות של הפתולוגיה על מנת לקבל כיוון לאיזה טיפול לגשת. פתולוגיה היא כמו זהב בעולם הרפואה, בפרט כשמדובר באיזור המוח.

בדיקת פתולוגיה ראשונה חוזרת מגרמניה ונקבע שזה גידול חסר

תקנה. לאחר מספר ימים, מגיעה תוצאה נוספת שקובעת שזו טעות ולא מדובר בגידול שבו חשדו. ואז שולחים את הבדיקה למרכזי מחקר יוקרתיים מהמובילים בעולם.

אנחנו יושבים פעם שלישית ורביעית אל מול בשורות האיוב של הרופאים.

”זהו גידול ללא שם. גידול שעוד לא נחקר בעולם. אין שום הבטחות. הטיפול בו נסיוני בלבד. תהיו מוכנים לגרוע מכל---“.

ודווקא אז אני נרגעת... נו, גידול מיוחד לילד מיוחד. כמו שזה בא - זה ילך. דווקא העובדה שלא היה לגידול שם או הגדרה, זה איפשר מרווח לאלמנט שמיימי להיכנס. לי זה נתן תקווה ותחושה שה' איתנו ונעבור את זה. זה אמנם לא סביר, אבל ככל שהרופאים היו יותר אבודים, אני הייתי יותר נמרצת ובעלת אמונה.

שלומי לעומתי, תפס כיוון אחר. דברי הרופאים חילחלו אצלו. מבחינתו זה הסוף. אני רואה שהוא קובר את הילד. הוא אומר דברים כמו: "אני נותן לו הכל לפני שימות---". אני ואושר 'מכחישי שואה'. כל מה שקשור במוות נמצא הרחק מהלקסיקון שלנו. אין מוות מבחינתנו. אנחנו חיים וזהו. שם זה מתחיל ושם זה נגמר. עוברים את החולי הזה וממשיכים הלאה עם המבט קדימה.

מתחילים חודש הקרנות. זה אומר שצריך להגיע לבית החולים כל יום למספר שעות של טיפולים ובדיקות. שלומי לוקח על עצמו את הפרויקט הזה. אני בבית מגסה ליצור קצת איזון, רגע לפני שמצטרף עוד תינוק חדש למשפחה. שלומי ואושר עוברים את זה

כמו גברים. מתקתקים ברמה הטכנית. זהו יום עבודה מבחינתם. הם יודעים כבר היכן החנייה הכי טובה, מי הטכנאי הכי נחמד ואיזו גלידה אושר יקבל בסוף היום. הם לא נקשרים. הם לא אוהבים בית חולים. הם רק עושים מה שצריך. הכל שכלי. פחדים ודאגות בצד. אושר מנהל את הטיפול. לא הערצנו רופאים. הם לא קיבלו כבוד עודף מאיתנו ודווקא הם אהבו את זה. זה יצר מין מערכת יחסים אנושית איתם ובגובה העיניים.

אבא ואושר נהיו כמו עולם משלהם באותה תקופה. מכוניות על שלט ונינטנדו. פתאום ראיתי את אושר שלי כמו ילד. לא רק תלמיד חכם. ילד שמשחק ושמח כשמקבל שקית סוכריות ג'לי. שמחתי בשבילו.

השלב הבא זה כימותרפיה. אנשים מנסים להוריד אותנו מזה. הם מציעים כל מיני שיטות תזונה, שולחים לנו עדויות של מחלימים וכל מיני שיטות אלטרנטיביות כמו טיפול בכמויות של וויטמינים, טיפול בהזרקות אוזון ועוד. הפשטות והתמימות שלנו באותו הרגע הייתה לעשות את הטיפול הכימי הקונבנציונאלי הרגיל. למרות שהרופאים חוזרים ומדגישים שמדובר בסוג סרטן שהם לא מכירים ואין להם מושג לגבי יעילות הטיפול.

אני לעומתם שוב מתנחמת באי ידיעה, נאחזת במרכיב הנעלם וממלאה אותו במלוא חופניים של אמונה. אמונה יפה שהיא מעל לכל מה שנראה ונאמר לפניי. אמונה טהורה שמשליכה אור על המציאות.

מתחילים כימותרפיה. אני לא מבינה איך אנשים קוראים לתרופה המפחידה הזאת 'כימו' כאילו זה חבר שלהם! שם חיבה לחומר מבהיל. בכל אופן, אושר נחלש מאוד וזה בכלל לא נעים בלשון המעטה. הלב נשבר לראות אותו ככה ועם זאת, זה חסד שהוא אינו סובל מכאבים, ועדיין יש את המראה המזעזע הזה של חולה סרטן. והשיא כמובן, הוא ההתקרחות. ומתי נשרו לו הפאות?

לא פחות ולא יותר, בערב בר המצווה שלו! נס שהיו לי חודשיים להתכונן לזה. תהילה, האחות האצילית של אושר, תרמה את שערה הארוך לטובת פאות לאחיה הבכור. זה לא פשוט לילדה בת אחת עשרה לוותר על הדרת שיער ארוך לטובת תספורת של קארה קצר, אך בבגרותה הבינה את המצב.

באמצע אירוע בר המצווה, שכמובן היה מושקע מאוד ומפרגן מכל הכיוונים, הכיפה של אושר עפה לה ועליה היו מודבקות הפאות המלאכותיות ופאה אחת נתלשה מהכיפה. אני צפיתי בזה מעזרת הנשים ונחנקתי מדמעות. היו אלה מספר רגעים מזעזעים שבהן נחשפה המציאות האמיתית, עם המצוקה הצורמת שבה. הם גילו מראה מטלטל של ילד חלש וחולה לבוש בחליפה מפוארת, שפניו נפוחות מסטרואידים וראשו ערום וגלוי, ללא גבות לעטר פנים, ללא ריסים לתחום עינים וללא פאות מסולסלות שהן הדרת המראה היהודי. ואולי דווקא הרגעים המביכים האלה היו זמן של עת רצון מיוחד, זמן של קיבול תפילות, בו ביום שאושר נעשה בר מצווה והוא זקוק לישועה גדולה.

בינתיים החיים ממשיכים להם בלי להסס ואני במצב בחודש התשיעי. ערב פסח. ארבעת בנותיי בבית והילד שלי חולה. מאוד מאוד חולה. אני מוצאת שאין לי עזרה בזמן המטורלל הזה. היתכן?! מאין יבוא עזרי?! יש משהו בחולי סרטן שמבהיל אנשים ויוצר דחייה. אף אחד לא רוצה להרגיש עד כמה הקיום שלו עלי אדמות מעורער ובלתי יציב. וזה מובן. אחרי הכל, זאת הצרה שלנו. אני חשבת שהעולם ישא אותנו על אלונקה, אבל זה לא כך. בהתחלה יש התלהבות מאסיבית מצד הסביבה שנרתמת לעזור בכל מה שאפשר. אחרי זמן מה יורד אור הזרקורים, כל אחד חוזר לעיסוקיו ואתה מוצא את עצמך לבד מול תהום הניסיון. זה מובן שאנשים חוזרים לחיים של עצמם, אבל זה גם לא הגיוני שאני ננטשת דווקא בזמן הכי קשה. הבנתי למה הקימו ארגוני חסד לצורך העניין. הם שם בתפקיד. למדתי להעריך ולייקר כל טיפת עזרה שהגיעה מכל כיוון ויחד עם זה, עבדתי על עצמי לא להיות ממורמרת כשהרגשתי לבד. בסופו של דבר אף אחד לא חייב לי כלום וכולם כבר נתנו לנו המון, מעל ומעבר.

עוברים את ליל הסדר ואני בשבוע ארבעים ואחד. ארבעים ושניים ואין רמז ללידה באופק. אמצע שבוע ארבעים ושניים וזהו. הגיע הזמן. ואני, כמובן, שמה פעמי לביית החולים שכבר הפך להיות ביתנו השני. אושר שם באמצע טיפול ואני רוצה להיות קרובה אליו, יותר מכל. אני מדמינת שהוא הולך עם העירוני עד אליי למחלקת יולדות...

חדרי הלידה מלאים ואני מסתובבת ללא הרף הלוך ושוב

במסדרונות, מחכה שמשוהו כבר יזוז. ולא. השעות עוברות כמו מסטיק מתיש. כלום לא קורה. אני פשוט מרגישה נבגדת. היה ברור לי שזה הולך להיות מהר ובקלות. מה לא מובן פה?! כשהבעיה בחיים היא ילד חולה סרטן, אז זאת הבעיה! לא סביר שיהיה עוד קושי - ועוד הלידה השישית הארוכה בהיסטוריה.

חצות לילה, אני מרוסקת מעייפות ואומרת להם שהבן שלי פה בהמטואונקולוגיה ולאף אחד לא איכפת. הם אומרים: "מצטערים גברת. חדרי לידה בתפוסה מלאה ואת עדיין רק בהתחלה... אנחנו עובדים לפי דחיפות. את בתור. אל תדאגי, אף אחד לא נשאר בבטן...". מרוב עלבון אני קמה והולכת. מרגישה נבגדת מצד בית החולים וגם מצד שמייא. מה שבאמת הייתי צריכה באותו זמן - הפרדה מאושר יקירי, ורק להתרכז בילד החדש שמגיע. נסעתי לבית חולים אחר. אמרתי להם: "הרגע אני צריכה חדר!". כבר נהייתי משוגעת מכל מה שקורה. לא היה לי כוח סבל אפילו לאפצי' קטן. לאחר כשעתיים נולד אוריאל שלנו. בא לנו מלאך אוריאל. תינוק מאיר. בתוך כל הקושי.

להיות קרובה לאושר היה בשבילי הרגעה נפשית. הייתי צריכה לראות בעיניים שלי שהוא בסדר. אבל המציאות לא איפשרה לי את זה. הבית היה צריך אמא. אמא חזקה ומאוזנת עד כמה שניתן. היו המון עבודות משרדיות מהבית, בכמויות בלתי נתפסות. היו ימים של חמשה ביקורים במרפאות שונות ביום אחד. מדובר באינספור בקשות להתחייבויות, תורים ותיאומים.

בנוסף, גם דאגתי למורל הרוחני של אושר. הייתי מתאמת עם אברכים מבני ברק שהיו מגיעים במיוחד כדי ללמוד איתו. הוא העדיף ללמוד הרבה יותר מאשר לשחק באיזה משחק מחשב שילדים מהמחלקה ניסו להלהיב אותו. כשהאברכים היו מגיעים, הוא היה מתמסר ללימוד בריכוז ובמלוא הרצינות, לא משנה כמה רע הוא הרגיש.

היו מצבים שהייתי חייבת להחליף את בעלי בבית החולים. למשל, לאחר ארבעה לילות רצופים במחלקה. לכן, למרות שהייתי על תקן יולדת עם תינוק בן שבועיים, הייתי באה לישון עם אושר. האמת שזו היתה כמו "חופשה" בשבילי. הפוגה מהאינטנסיביות של הבית. אוריאל היה כדור ההרגעה של שנינו. הוא היה נרדם בזרועותיו של אושר. קסם של תינוק. הוא בא כמו מרכז ריחני על מציאות קשוחה ומחוספסת.

חודשים של כימותרפיה. אריכות הניסיון מורטת עצבים. אין "וואו" בשגרת מחלה. אושר חזק ברוחו, אך גופו סובל ומותש. הזמן אינו פוסק מלכת וחודש אלול הולך ובא ואיתו בפתח, 'אומן ראש השנה'. לאושר ברור כשמש שהוא הולך לטוס לקיבוץ הקדוש כמו בכל שנה ושנה. לא מעניין אותו שהוא חולה וחלש ובאמצע טיפולים כימותרפיים. הוא נכנס לרופאה האונקולוגית שמרכזת את הטיפול שלו, ד"ר אוירבאך, והכריז:

"רציתי לעדכן אותך שבעוד שלושה שבועות אני נוסע לאוקראינה לארבעה ימים".

“על מה אתה מדבר, אושר? אתה לא במצב לטוס לשום מקום! אין סיכוי שאתה נוסע!” אמרה הרופאה בבירור.

“אין סיכוי שאני לא נוסע!!” השיב אושר בנחישות.

“מה זה אומן ראש השנה?”

“אני חסיד של רבי נחמן”, ענה אושר.

“אבל אושר, תבין, שורות הדם שלך נמוכות. מערכת החיסון שלך מדוכאת. זה מסוכן. אתה מרגיש בעצמך כמה אתה חלש. אני מצטערת. לא אוכל לאשר דבר כזה.”

“את יודעת ד”ר אוירבאך, רבי נתן התלמיד הקרוב של רבי נחמן, אמר שגם אם הדרך לאומן היתה מחופה בסכינים הוא היה רוחש על ידיו ורגליו בכדי לבוא לשם על ראש השנה. זה לא דבר שאני מוכן לפספס...!”

“מה יש שם שגורם לשלושים אלף יהודים לעזוב את משפחותיהם בראש השנה ולטוס למזרח אירופה?” שאלה הרופאה מתוך סקרנות אמיתית.

“זה מתחלק לשני דברים”, השיב.

“למה שאנחנו מבינים ולמה שאנחנו לא מבינים. מה שאנחנו כן מבינים - שזה הציווי של רבינו. מעבר לכך, יש שם הכתרה של ה' יתברך בראש השנה מתוך אחדות ואהבת חברים של אנשי אמת. יש שם גם תפילה חזקה שאין דומה לה. כל המעמד הוא בעוצמות קדושות, מיוחדות וחזקות. מה שאנחנו לא מבינים זאת הפעולה

שעושה נשמת הצדיק במעמד הזה. זה משהו רוחני גבוה שאין לנו השגה בו ושאני מרגיש שאני חייב להיות חלק ממנו,“ סיים אושר. “ומה עמדתך בעניין?” פנתה הרופאה לאבא שלומו.

“וואו!” השיב האב.

“זה קשה לי, אני הכי רוצה בשבילו שיסע, אבל אני גם מפחד עליו.”

“לדעתי אין פה שאלה!” המשיכה הרופאה.

“צר לי, אושר, לא אוכל לתת את הסכמתי בעניין.” ומבחינתה חתמה את הנושא.

חלפו עוד שבועיים, שלומי ואני התלבטנו קשות. כל כך הבנו את הנער וגם אנחנו בעצמנו מאמינים בפעולת הצדיק ועדיין זה סיכון מפחיד. יום אחד חזר שלומי מהתבודדות בה הוא התחנן לקבל בהירות לגבי הנסיעה. עוד שבוע ראש השנה וחייבים לקבל החלטות. הוא שאל את מבוקשו ופתח בספר “עלים לתרופה” על מנת לקבל רמז כיצד לפעול. הספר הוא אסופת מכתבים שיצאו תחת ידיהם של רבי נחמן ורבי נתן. המכתב שנפתח היה מכתב שכתב רבי נתן לבנו יצחק, וזאת לשונו:

“...חזק וחזק ושמח נפשך בכל עת במה שאתה חפץ להיות נמנה עמנו בראש השנה, הבא עלינו לטובה, האיום והנורא מאוד, מה כל שכן כי קווינו להשם, שתוציא מכוח אל הפועל ותבוא לפה בשלום, בשמחה. ה' יתברך יגמור חסדו עם בנו, שיחיה, לתמכו

ולסעדו לגמור רפואתו בשלמות מהרה, אמן כן יהי רצון...“ (עלים לתרופה מכתב רפט).

איזה מכתב! אמאל'ה ואבאל'ה. אפשר יותר ברור מזה? כל הספקות נעלמו בשנייה. שלומי ואושר קנו כרטיסי טיסה במייד.

בוקר ההמראה אני מקבלת טלפון מד"ר אורבאך: "איילה, תקשיבי. אני ממש מודאגת בקשר לאושר. הוא רק סיים טיפול. בבקשה שמישהו יהיה איתי בקשר על כל עניין ובכל שעה ביממה. יש לך בן מיוחד, אולי זה לא מקצועי להגיד את זה, אבל הוא ממש נכנס לי ללב. שנה טובה איילה. אמן שאושר שלך יבריא השנה ושיזכה לחיים ארוכים וטובים."

"אמן, ד"ר אורבאך היקרה, ותודה על כל מה שאת עושה בשבילנו. גם לך שנה טובה ומתוקה!" סיימנו את השיחה. שתינו חנוקות מדמעות.

הם אכן טסו לארבעה ימים. רוב הזמן אושר היה במיטה במלון, למרות שהיה חלש מאוד, הוא היה מאושר שהוא חלק מהקיבוץ הקדוש. ביום השני של ראש השנה הזמין אחד הרבנים הגדולים את אושר לבית דין. זה היה במעמד של שלושה דיינים ובנוכחות עשרות מתפללים בעיצומו של יום הדין. הוא הובא לבמה חיוור ועל כיסא גלגלים. נער בן שלוש עשרה, חולה מסוכן שחייו תלויים על בלימה.

הרב ביקש שכל אחד מהמשתתפים יקבל על עצמו איזושהי

קבלה. התחזקות להצלחת המשפט. אושר קיבל על עצמו שלוש תפילות ביום לשנה הקרובה, לא משנה מה מצבו. לפני פסק הדין היו חסידים שהוסיפו קבלה נוספת לישועת אושר. "אני לוקח על עצמי תיקון הכללי אחד כל יום לשנה הקרובה לרפואת אושר!" צעק יהודי אמיץ שהם לא הכירו.

"אני לוקח על עצמי לסיים את כל ספר 'ליקוטי הלכות' עד לשנה הבאה לרפואת הילד הזה", הוסיף עוד חסיד. בית הדין קבע נחרצות שאושר בן שלמה ואיילה יזכה לבריאות, לחיים ולשלום.

"כבר בחנוכה תראה שזה מאחוריך", לחש לו הרב כשהיה ביציאה מבית הכנסת. "אמן!" השיב אושר, מלא תקווה. הם חזרו לארץ בשלום ברוך ה'. נחתו ונסעו ישר למחלקה לאשפוז. הטיפולים המשיכו. היו מספר ילדים במחלקה שנפטרו סביבנו. זה היה אחד הדברים הקשים. ויחד עם זאת, בתוך כל זה, כמו בהיסח הדעת וכנגד כל הסיכויים, אושר שלנו הולך ומבריא.

בדיקות ההדמיה שלו יוצאות תקינות. הוא מגיב טוב לכימותרפיה. הטיפול האחרון שהוא עשה הסתיים בחנוכה.

הרופאים משתגעים ממנו! כל הזמן הם בודקים אם הוא נשאר שמור קוגנטיבית והוא בשלו. חד כמו תער. תלמיד חכם. שולף להם משניות בעל פה בלי להתבלבל, מבאר להם סוגיות מורכבות בגמרא.

זהו. לפני כשנה גמרנו עם המחלה הזאת לעולמים. אמן.

באומן ראש השנה האחרון ניגש לבעלי מכר ואמר נמרצות:

“תגיד, מה שלום הבן שלך? במשך שנה אני מתפלל עליו”.

“הנה הוא. תראה בעצמך!” ופנה לאושר שעמד לידו.

“זה אושר???”

“אני לא מאמין!” תמה המכר.

הוא ראה בחור חסון וזקוף שמתנשא לגובה מטר ושמונים, פאותיו שחורות ומסולסלות ופניו קורנות. “ברוך רופא חולים!” אמר בהתרגשות תוך כדי שחיבק את אושר.

“תודה על התפילות, חבר. שתראו רק ישועות ושמחות תמיד!”
הוסיף אושר.

לאחרונה נפגשנו עם ד”ר אוירבאך שעברה על תוצאות בדיקות המעקב.

“חסדי ה’, חסדי ה’!” התלהבה הרופאה (שדרך אגב, אינה שומרת תורה ומצוות...). אולי במשך דקה וחצי בלי הגזמה היא דפדפה בין הנתונים ולא פסקה מלהגיד: “חסדי ה’”.

נעשה לנו נס שהתחיל בחנוכה ותשועתו היתה לנצח.

אושר בחר בחיים וקיבל אותם במתנה. הוא גם בחר כיוון לחיים - להיות עובד ה’.

הוא עבר תמצית של קושי עם הרבה בחירות חשובות שהגדירו לו מי הוא ומהי מטרת חייו. בזכות זה הוא מתנהל מתוך בטחון פנימי

יציב ומעריך מאוד כל דבר ודבר. הוא גם יודע שאבא ואמא שם בשבילו ואם צריך אז גם נוריד לו את השמיים.

כשאני חזרתי לחיים הרגילים הבנתי ששם הניסיון. כשאושר היה חולה הרגשתי כוכבת שמזיזה עולמות, בעלת אמונה וכוחות על לשאת בנטל.

דווקא לשטוף כלים בערב עמוס כשברקע ילדים רבים והתינוק צורח והבת צריכה ללמוד למבחן וכולם רעבים ובדיוק בדיוק הבעל נכנס עייף אחרי יום ארוך - שמה להחזיק באור אמונה מיוחד, וואו, שמה להחזיק ראש באלגנטיות ולפזר על עצמך אבקת כוכבים, זה הניסיון האמיתי!

תודה לך בורא עולם על הכל.

על הישועות ועל השגרה ועל הניסיונות שבתוך השגרה.

ובכלל על החיים.

שום דבר לא מובן מאליו.

נחמות ושמחות לכל עם ישראל, אמן.

”אזשר החליט שהוא עולה ברגל למחלקה שבקומה הרביעית. הסתכלנו עליו מהצד בהתפעלות ודאגה, 'זה שלו' שלומי אמר לי, 'הכח הפנימי שלו מרפא לו את הגוף... ועלינו כולנו במדרגות.'” (מתוך הסיפור)

אף אחד לא מבטיח ש”הוקוס פוקוס” והכל יעבור. חולי קשה הוא טלטלה ענקית. הסיפור האמיתי שלפנינו חושף נער אמיץ שבחר להיות בחשיבה חיובית תוך כדי התמודדות עם מחלה מאיימת חיים. הוא התעקש שוב ושוב למשוך את עצמו אל השמחה, על אף הנסיבות הקשות. התודעה המיטיבה שהחזיק בה, הוסיפה לו ולסובביו המון אור וכוחות בתהליך ההחלמה. בסוף גם נעשו לו ניסים.

אנחנו חיים כעת בתקופה מאתגרת. הסיפור שלפנינו מזכיר שלמרות הקשיים, אנו תמיד חופשיים לבחור בראיית עולם מצמיחה, מאירה ומרפאת.

למטרת חיזוק זה הובא הסיפור לדפוס והוא מופץ חינם, באהבה.